

Lucy Diamond

*Jà
a pan Jones*

Lucy Diamond

*Já
a pan Jones*

2015

Copyright © 2013 by Lucy Diamond
Translation © 2015 by Jana Vlčková
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu ME AND MR JONES,
vydaného nakladatelstvím Pan Macmillan, Londýn 2013,
přeložila Jana Vlčková
Jazyková redakce: Hana Pušová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostava 1,
v září 2015

ISBN 978-80-7498-089-3

*Se spoustou lásky
pro Hannah, Toma a Holly.*

**Vítejte na webové stránce
penzionu**

MULBERRY HOUSE

Najdete ho v malebné vesničce Loveday poblíž
Lyme Regis, Charmouthu a Axminsteru.

MULBERRY HOUSE je útulné ubytovací zařízení
rodinného typu, dům byl postaven už v 17. století.

Najdete v něm prostorné pokoje s nádhernou vyhlídkou.

Obklopuje ho udržovaná zahrada,
kde si báječně odpočínáte.

NABÍZÍME:

Centrálně vytápěné ložnice s **televizí a fénem.**

•

Sociální zařízení ve většině pokojů.

•

Lahodné domácí **snídaně z místních surovin.**

•

Parkování zdarma.

Těšíme se na Vaši návštěvu!

Lilian a Eddie Jonesovi.

Nemůžeme ubytovat psy a kuřáky.

Děkujeme za pochopení.

První kapitola

„Takže...“ Lilian si posunula brýle, které jí klouzaly z nosu, a podívala se na manžela pohledem, ze kterého mu pokleslo srdce. „Otázka zní, co uděláme s domem.“

Eddie se dosud nevypořádal se strachem, který pocítil po každé, když mu manželka položila nějakou mimořádně pádnou otázku. A že jich měla! Klidně by mohla vést výslechy u zvláštních jednotek. *Tak vezmeme se, Edwarde Jonesi, nebo ne?* uhodila na něho před pětačtyřiceti lety a pro větší důraz si založila ruku v bok. *Už mě nebaví čekat, až mě požádáš, abych se stala tvou ženou.* Dokázal si ji představit, jako by to bylo dneska – v červeném polyesterovém plášti bez rukávů, který neodmyslitelně patřil k práci prodavačky v supermarketu. Husté kaštanové vlasy měla sčesané do culíku a planoucí modré oči byly plné očekávání.

Rozpačitě polkl, přesně jako tehdy. „No,“ ozval se po krátkém uvažování, „asi bychom se napřed měli zeptat kluků, jestli by některý z nich neměl o penzion zájem.“

Povytáhla obočí. Bůh mu pomáhej! Lilianino pečlivě udr-

žované obočí – dokonalé tenké oblouky – bylo výmluvnější než tisíc slov. Teď bohužel křičelo ŠPATNÁ ODPOVĚď! „Myslím, že *tak* jednoduché to nebude, drahý,“ namítla a na tváři jí zacukal sval. „Když se jich zeptáme, jestli se některý z nich nechce ujmout provozování penzionu, tak...“ Přehnaně pohodila rameny. „Tak může podnik skončit ve špatných rukou. Co když se o něj přihlásí *Charlie*? Co mu pak řekneš? *Promiň, kamaráde, ale když jsme se ptali, jestli někdo z vás nechce tenhle barák, doufali jsme, že to nebudeš ty.*“

Eddieho se její poznámka dotkla. Cítil povinnost nejmladšího syna bránit. „Proč by to *Charlie* neměl zvládnout?“ naježil se. „Z těch tří by mohl mít největší kliku. Nikdy nevíš, kam to ještě může dotáhnout. Třeba by mu trocha zodpovědnosti naopak prospěla.“

Lilian nesouhlasně našpulila rty. „Bylo by to moc velké riziko,“ prohlásila. „Oba víme, že *Charlie* neudrží penci. Ne, Eddie, svěřit penzion *Charliemu* by byla katastrofa. To už ho rovnou můžeme dát někomu cizímu. Nebo ho rovnou zapálit!“

Eddie si povzdechl. Nedá se nic dělat. Pevně zatnuté zuby a lesk v manželčinych očích mluví za vše. *Charliemu* je třicet sedm a není to nanicovatý kluk. Jenom od malička patřil k dětem, které se tak trochu flákají a nevědí, co vlastně chtějí. Ale copak je na tom něco špatného? Eddie ho chápal. I on by dokázal jenom tak bezcílně proplouvat životem a nikam se nehnat. Dobrá, tak *Charlie* zatím neměl štěstí na práci – a na peníze a ženské, když už jsme u toho – , ale pořád je to hodný chlapec.

„Koho by sis z nich vybrala ty?“ zeptal se po chvíli, protože momentálně neměl náladu se hádat. Naučil se pečlivě vybírat bitvy, které vybojuje. „*Hugha*?“

Já a pan Jones

Hugh byl jejich nejstarší syn a nesporný vůdce smečky. Bylo mu dvačtyřicet a začínal tloustnout. Celý život poctivě pracoval, založil rodinu, vybudoval kariéru, a tak se teď má čím chlubit. Šel na vysokou – samozřejmě na Oxford, jak jinak? (mohli jsme prasknout pýchou) – kde pilně studoval, stal se posilou ragbyového týmu a poznal svou pozdější ženu Alicii, se kterou od té doby žije. Za dvacet společných let si stačili pořídít tři děti a velký, pohodlný viktoriánský dům v Axminsteru, který leží necelých deset kilometrů odtud. Pracuje jako manažer středně velké strojírenské firmy, každé léto jezdí na dovolenou do zahraničí a ještě mu zbude na hodiny piana pro děti a na nákupy v internetovém supermarketu.

Lilian nakrčila nos. „Myslíš, že by Hugh a Alicia o tenhle barák stáli?“ vznesla zásadní otázku. „Potřebujou ho? Neumím si představit, jak se vzdávají své práce. Ty jo? Hugh a právě povýšili. A Alicia? Ta si přece hledí svého.“ Znělo to podrážděně. Alicia učí biologii na nedaleké střední škole a nedávno byla povýšena na vedoucí učitelku. Je od přírody tak hodná a dobře vychovaná, že se svým prvotřídním vzděláním ani dosaženými úspěchy nikdy nechlubila, přesto Lilian celé roky leží v žaludku, což jí neváhá připomínat uštěpačnými poznámkami na adresu pracujících matek. Na její vkus je Alicia „moc chytrá“ a Eddie už dávno zjistil, že nemá význam snachu bránit.

„Třeba by ho od nás odkoupili jako rodinný dům,“ navrhl, i když o tom v koutku duše pochyboval. Hugh a Alicia jsou šťastní tam, kde jsou, a on to věděl. Bydlí v příjemné čtvrti, kde si mohou děti bez obav hrát a jezdit na kole a kde sousedé pořádají prima večírky s domácí výzdobou a zákusky. Nejspíš by se toho nechtěli vzdát.

Lucy Diamond

Hugh samozřejmě v Mulberry House vyrostl, stejně jako Charlie a David. Tehdy se domem nesl křik, zvuky klukovských rvaček, údery kriketových míčků, a badminton se hrál přes šňůry na prádlo. Později, s nástupem puberty, se začala ozývat naplno puštěná hudba a praskání dveří. Když chlapci konečně opustili rodné hnízdo (v případě Charlieho na několikátý pokus), Lilian s Eddiem usoudili, že je dům pro dva příliš velký, a začali pronajímat pokoje.

O patnáct let později se z Mulberry House stal tříhvězdičkový penzion s pokoji zamluvenými na několik měsíců dopředu. „Kouzelný rodinný hotýlek s kvalitním vybavením,“ stálo v průvodci z roku 2003. Hezky nám vydělával, pomyslel si láskyplně Eddie, a pohládl vybledlou područku červené sametové pohovky jako hlavičku milovaného dítěte. I hostům se tu líbilo, což dokazovali tím, že se vraceli. Jack a Doreen Willisovi nepropásli ani jedny svatodušní svátky a v červenci pravidelně přijíždějí Dalghlieshovi z Aberdeenu a tráví tu celý týden.

Jenže poslední dobou Eddieho těžká práce unavovala. Protože mít dům plný hostů, o které se musíte postarat, je skutečně dřina. Prádlo a vaření si vzala na starost Lilian. Během letní sezony, kdy nevěděli, kam dřív skočit, s úklidem vypomáhala paní Danielsová. Eddie udržoval zahradu, vedl účetnictví, vyřizoval telefonáty a přijímal objednávky. Dále se zhostil všech údržbářských prací, aby všechno bylo v náležitém pořádku. Býval v jednom kole, což ho těšilo. Čerpal uspokojení z vědomí, že u nich lidé stráví příjemnou dovolenou, ale neustálý příval povinností na něho poslední dobou začínal být trochu moc. Při instalaci nové sprchy si vyhodil plotýnku. Celou zimu ho trápil úporný kašel, kterého se ne-

Já a pan Jones

mohl zbavit. A zdá se mu to, nebo jsou lidi poslední dobou... *neomalenější*? A náročnější? Kde jsou ty časy, kdy jim stačil na pokoji čajovar a fén? To dávno neplatí. Už by ani nespočetil, kolikrát si hosté stěžovali, že tu není satelitní televize nebo wi-fi (ať už je to, co chce). Cítil se unavený a měl všeho dost.

Kromě věčného pachtění mu vadilo, že se po domě courají cizí lidi. Nikdy si na to úplně nezvykl. Ačkoliv v zadní části měli svůj byt, kam hosté nechodili, nelibě nesl, když večer seděl ve svém oblíbeném křesle, díval se na *Zahradníkův svět* a za zdí si někdo, koho skoro neznal, zpíval ve sprše, koukal na jiný program, nebo si dopřával divoký sex, aniž bral ohled na ostatní, kteří s ním byli pod jednou střechem. Některé věci spojené s provozováním penzionu mu chybět *nebudou*, to je jisté. Představa, že mají s manželkou někde domek jenom pro sebe a nemusí každé ráno brzy vstávat, aby připravili dvanáct teplých snídaní, se mu zamlouvala čím dál víc.

„Takže zbývá David,“ uzavřela Lilian, semkla dlaně a podívala se na manžela přes okraj brýlí.

Eddie provinile zamrkal, protože se na okamžik nechal unést představou klidného stáří. Obzvlášť se těšil, že nebude muset být na nikoho zdvořilý, když se mu zrovna nechce. „David,“ opakoval a hned nato dodal: „A Emma.“ Davidovu ženu měl rád. Je nespoutaná a bystrá, jako kdysi bývala Lilian. Ne že by se někdy odvážil říct to nahlas, ať už před svou manželkou, nebo snachou. Panebože, to ne! Měl takový dojem, že by se obě urazily.

„Hmm,“ zamumlala Lilian. „Myslíš, že by se jim chtělo stěhovat se z Bristolu a vést klidnější život, když mají posled-

Lucy Diamond

ní dobou takovou smůlu? Už se ani neptám, kdy má Emma v plánu mít dítě – pokud vůbec –, ale měla by si uvědomit, že nemládne.“

V jejích slovech zazněla určitá trpkost a Eddie sklopil oči. „Můžeme se jich zeptat, jestli by penzion nechtěli,“ odpověděl. „Ale Davidovi se podle mě v Bristolu líbí. Mají tam přátele a...“ Rozpačitě se odmlčel a zakašlal. Cítil, jak ho žena provrtává pohledem. Neodvážil se jí připomenout, že její snacha má i práci ve městě. „Za zeptání nic nedáme. Sice bych spíš tipoval, že to tady budeme muset prodat, ale kdyby na to došlo, tak se s tím vyrovnáme.“

Lilian chvíli mlčela, jako by si to neuměla vůbec představit. V Mulberry House žijí přes čtyřicet let. „Jo,“ přikývla nakonec. „Příští měsíc máme výročí a chceme je stejně všechny pozvat. Tak jim o tom řekneme.“

Jedna věc byla jistá. Oba věděli, že se milovaného domu a zavedeného podniku nevzdají bez boje.

Kapitola druhá

Alicia Jonesová se třásla, a netýkalo se to jenom jejích stehien. Až dosud se domnívala, že jí život přeje a posouvá se od jednoho nečekaného vítězství k druhému. Její otec hrdě prohlasoval, že se narodila pod šťastnou hvězdou. V osmnácti se jako jedničkářka bez potíží dostala na Oxford. Nejenom že byla první z rodiny, komu se to podařilo, ale i z celé střední školy. Na pozeňnané akademické půdě se seznámila s Hughem, který byl o dva roky starší. Rozumný, laskavý, spolehlivý Hugh. V létě po její promoci se vzali a poprvé se spolu vyspali. A vzájemně se tím připravili o věnec. V srpnu oslaví devatenácté výročí svatby. Mají tři rozkošné děti a velký dům v Dorsetu, který je dostatečným důkazem toho, jak báječně se jim daří. Nemá to chybu.

Až na to, že... Nechtěla, aby to vyznělo nevděčně, ale poslední dobou jí její život tak skvělý nepřipadá. Uvázla ve víru pochybností a zmatků, a to jenom proto, že se přiblížilo to hrozné dubnové datum. Už za dva měsíce Alicia Jonesová oslaví čtyřicáté narozeniny, a to ji děsí.

Čtyřicet. ČTYŘICET! Stařena ve středním věku. Nejlepší léta jsou fuč! Ve dvaceti se soustředila na budování vztahu s Hughem, na společný život a slibnou kariéru. Ve třiceti kmitala kolem dětí, žila přípravou vánočních a narozeninových oslav a plánováním dovolené u moře. Ale na co se má těšit ve čtyřiceti – kromě nových vrásek a dvojité brady?

„Cítím, že stárnu!“ postěžovala si jednoho večera do telefonu své sestře Sandře, která bydlí v Cheltenhamu a vede výcvikovou školu pro psy.

„Tys byla stará vždycky,“ odsekla nemilosrdně Sandra. „Ve středním věku jsi byla už ve třinácti, Al.“ Svůj výrok doprovodila smíchem, aby vyzněl jako vtip, ale Alicia se nedala ošálit. Kousavá slova ji strašila v hlavě několik dní a mučila ji pokaždé, když si na ně vzpomněla.

Opravdu ve třinácti působila dojmem usedlé matrony? Pravda je, že byla rozumné dítě, někdo by dokonce řekl šprtka (jak tohle slovo nenáviděla!). Ale taky se uměla bavit a bývala s ní sranda. Přece o ní nikdo nemůže říct, že byla nudná, jenom proto, že místo Top 40 poslouchala chrámové chorály! Kdepak. Nebyla otravná, jenom jiná. Osobnost. A to je snad dobře. Nebo ne? Přece ji nikdo nemůže označit za „suchopárnou tetku“ jenom z toho důvodu, že se na rozdíl od své sestry neutrhla z řetězu, neexperimentovala s drogami, nezdrhla ze školy a nezapletla se s policií. Sandra se nikdy neusadila. Pořád je rozmazlená, chová se jako neřízená střela a neustále loudí něčí pozornost.

Po rozumové stránce měla jasno, ale s blížící se čtyřicítkou ji stále častěji napadalo, jestli náhodou něco neprošvihla. Co když má Sandra pravdu? Co když doopravdy promrhala celé mládí a přišla o tu nejlepší zábavu a roky, kdy moh-

Já a pan Jones

la být beztrestně nespoutaná a veselá? Co když je vyměnila za předčasnou dospělost? Šance pořádně se vyřádit a něco si užít se nikdy nevrátí.

„Hughu, myslíš, že jsem ve středním věku?“ zeptala se jednou v noci manžela.

Překvapeně vzhlédl od knihy o Stalingradu, kterou si četl. „Ve středním věku? No, technicky vzato asi...“ spustil a pak si všiml, že šlápl vedle. „Samozřejmě že ne!“ vyhrkl překotně. „Střední věk přece začíná v pětáctyřiceti. Pořád patříme mezi mladé. Nebo ne?“

Pokrčila rameny. Tohle nebyla nejlepší odpověď, Hughu. Rozhodně jsi mě neuklidnil. Koho zajímá nějaké *technicky vzato*? *Technicky* to teda nemyslela. Ptala se ho, jestli je podle něj nudná stará rašple. Jestli se obléká jako pravěká vykopávka. Soudě podle toho, že okamžitě nevykřikl: *Jak tě mohlo něco takového napadnout? Samozřejmě že ne!* – mohla si být jeho odpovědí skálopevně jistá.

Ano, Alicie. Jsi stará rapsodie. Vypískaná.

Nejhorší ze všeho je, že za dva měsíce to bude mít oficiálně potvrzené. Technicky vzato. Už jí nebude třicet a něco – nebude relativně mladá ženská se světem u nohou. Už jí nic pěkného nečeká. Pomyslně vstoupí do další dekády a čas mládí a zábavy jí definitivně proteče mezi prsty. Ledaže by sebou hýbla a zatraceně rychle využila těch pár týdnů, které jí zbývají.

Kéž by si mohla promluvit s Christine! Na svou sestru – dvojče – poslední dobou myslí stále častěji. Původně byly totiž dvě. Blíženci, které osud rozdělil zoufale brzy.

Po pětácti týdnů sdílely matčinu dělohu, zato na oprav-

dovém světě spolu strávily jen zlomek času. Chudinka Christine bohužel zemřela na zástavu srdce pouhé tři dny po svém narození. Alicia si přála, aby na ni měla aspoň malou vzpomínku. Avšak po její sestře tu nic nezůstalo, kromě maličkého náhrobku na hřbitově v Cotswoldu. Stojí na něm: *Andělíček se vrátil do nebe*. Jako malá si Alicia sestřičku představovala jako naducaného cherubínka s křídly, oblečeného v bílé noční košilce. *Ach, Christine*, napadalo ji poslední dobou stále častěji, *tímhle jsme měly procházet společně*.

Hugh kdysi prohlásil, že člověk nemůže postrádat někoho, koho nikdy nepoznal, avšak Alicia s tím urputně nesouhlasila. *Představa*, že přišla o svoji polovičku, stále bolela. Jako by jí kousek chyběl. Připadalo jí, že bez svého dvojčete nemůže být kompletní.

Ve svých nejdepresivnějších okamžicích si dokonce vyčítala, že žije, zatímco její sestra ne. Říká se tomu syndrom přeživšího. Za dlouhých nocí, když nemohla spát, se mučila palčivými otázkami. Proč zrovna já? Copak jsem v matčině děloze spotřebovala víc živin, které jsme obě potřebovaly ke zdárnému vývoji? Mohla moje neúmyslná lačnost zapříčinit Christininu smrt? Mučivé výčitky způsobily, že se do všeho pouštěla s dvojnásobnou vervou. Žádná jiná holka neprahla víc po jedničkách a víc necvičila na housle. Alicia byla odhodlaná žít za dva – za sebe i za Christine – aby jí nikdo nevyčítal, že v něčem zklamala. Nikdo nemůže říct, že přežilo nesprávné dvojče.

Ale teď si kladla otázku, jestli to stačilo. Co kdyby Christine dosahovala lepších výsledků a vedla zajímavější život?

Přestaň se mučit. Tohle se nikdy nedozvíš. S tím leda tak skončíš v blázinci.

Ach, Christine! Kéž bychom mohly do další dekády

Já a pan Jones

vstoupit ruku v ruce a smát se tomu, jaká dobrodružství nás ve čtyřiceti čekají. Při tomto pomýšlení se Alicia cítila osamělejší než kdy jindy.

Fňukání už bylo dost, usoudila jednoho večera. Byl čtvrtek a v domě vládl klid. Děti už spaly a Hugh si šel zacvičit. Zatímco čekala, až naběhne její stárnoucí počítač, nalila si sklenici vína. Potom si otevřela nový dokument. Hurá do toho! Jak by mohla otrást svým životem a přilít do něj kapku vzrušení, než bude příliš pozdě?

BLÍŽÍCÍ SE 40 – AKČNÍ PLÁN, natukala do záhlaví. Pohodlně se opřela a zamyslela se. Kdyby mohla zastavit čas a začít od začátku, čeho by chtěla touhle dobou dosáhnout? Zavřela oči a představovala si různé verze sebe samé: statečnou a neohroženou Alicii, která se prodírá džunglí a v teplých mořích dovádí s delfíny. Alicii, která učí v zahraničí a pracuje jako dobrovolnice ve zchátralých sirotčincích třetího světa, kde zahrnuje láskou a soucitem vyhublé děti se zapadlýma očima. Jiná Alicia by mohla pokračovat ve studiu a třeba prorazit na poli vědy. Psala by významné práce, jejichž rozborem se budou zabývat příští generace.

V duchu si sebe malovala jako herečku. Tahle Alicia se nebála jít za hlasem svého srdce a vystudovala konzervatoř, místo aby se pod tlakem rodičů věnovala přírodním vědám a matematice. „Později budeš mít na hraní času dost,“ tvrdili jí, ale na jejich slova nikdy nedošlo. Jakmile se dostala na Oxford, mezi ochotníky si už netroufla. Připadali jí moc hluční a mnohem sebevědomější než ona. Ale amatérské divadlo se přece hraje i tady v Lyme, nebo ne? Nikdy není pozdě vyzkoušet něco nového.

Lucy Diamond

Prozkoumat novou zemi, natukala. Přihlásit se někam jako dobrovolnice. Ujmout se výzkumného projektu. Hrát!

Stačilo se na slova na obrazovce jenom podívat a zachvátilo ji vzrušení, jako by se přímo před jejíma očima otevíraly nové možnosti. Co dál?

V zamyšlení si natáčela na prst pramen vlasů a vtom ji napadla mnohem triviálnější možnost. Vlasy! Dvacet let nosí stejný účes: dlouhé vlasy uprostřed rozdělené pěšinkou. Nevěnuje jim moc pozornosti. Když jde do školy, sepne si je do culíku. Více se jimi zabývá jen o dovolené. Jak nudně působí moje vlasy? A proč mě nikdy nenapadlo s nimi experimentovat? Během let sledovala, jak si kamarádky vlasy barví, natáčejí a stříhají. Chválila nové ofiny, lesklé přičesky a odvážné barevné kombinace, zatímco sama bloumala po světě s pořád stejně nevýraznými hnědými závěsy visícími kolem obličeje. A když se jí obzvlášť nedostávalo času, dokonce vzala nůžky a ostříhala se sama.

Vlasy, napsala, a už se viděla, jak vchází do sborovny s novým *trendy* účesem a odevšad se ozývají pochvalné komentáře. Možná by mohla úplně změnit styl, když už v tom bude. Vzpomněla si na Sandru, která vždycky vypadá jako ze žurnálu. Nosí hedvábné šátky, nápadné šperky a na parfém a rtěnku nezapomíná ani tehdy, když jde venčit svého tvrdohlavého Jack Russell teriéra. Nebo švagrová Emma. Obléká se do jasných barev a odvážných vzorů a ve vlasech nosí pěkné spony a květiny. Alicia naopak za všech okolností volí odrbané džínsy a starou vytahanou mikinu.

Sakra, její seznam nemůže sestávat jenom z velkých výzev – musí tam být i nějaké zbytečnosti. Někdy jsou to právě drobnosti, které se postarají o zásadní rozdíl. *Nosit rtěnku!* poznamenala si.

Já a pan Jones

Zazvonil mobil a vytrhl ji ze snění. Polekaně sebou trhla. Byla to Sandra. „Zrovna jsem na tebe myslela,“ spustila vesele Alicia.

„Fakticky?“ zbystrčila sestra. Znělo to podezřívě.

„V dobrém,“ ubezpečila ji. „Přemýšlela jsem o tom, jak vždycky dobře vypadáš. Že si dáváš záležet na svém vzhledu. Taky s tím začnu.“

Následovala rozpačitá pauza. „Tys pila?“ zeptala se opatrně Sandra.

Alicia se zahihňala. „Ne. Dobře, tak možná jsem trochu mimo,“ přiznala. „Mírně panikařím kvůli té blížící se čtyřicítce. Snažím se vymyslet něco vzrušujícího, co bych měla stihnout, dokud je mi devětatřicet.“

Slyšela, jak Sandra potahuje z cigarety. „A dávat si záležet na tom, jak vypadáš, má být vzrušující?“ zeptala se pochybovačně.

„No to ne. Myslela jsem to tak všeobecně...“

„Pokračuj. Co vzrušujícího chceš ještě zažít, než to s tebou oficiálně začne jít z kopce?“

Alicia protáhla obličej. Nedávno slyšela v televizi zajímavé rčení: „Jíst s čertem z jednoho talíře.“ Sandra jí právě předvedla, co si pod tím má představit. Zase jí zkazila náladu, jako vždycky. „No...“ Projela svůj seznam. „Chci poznávat nové země,“ vyhrkla vítězoslavně, „a taky se dát k ochotníkům. A nabídnout se někde jako dobrovolník.“

Tady to máš, Sandro. Udav se tím.

„Hmmm.“ Na sestru tím zjevně dojem neudělala. „Kde máš nějakou srandu? A dobrodružství?“

Alicia svěsila ramena. Najednou litovala, že hovor přijala. „Náhodou mě to bude bavit,“ bránila se. „A než jsem se

Lucy Diamond

s tebou o tom začala vybavovat, tak jsem se těšila. Proč mi vlastně voláš?“

Jestli si Sandra všimla podráždění v hlase své sestry, nemínila se jí jakkoliv omluvit. Dokonce ani neodpověděla na otázku. „Víš co? Dám ti pár tipů, Al. Jsou totiž věci, které by měla každá ženská vyzkoušet, než jí bude čtyřicet.“

„Jako co?“ Alicia zakoulela očima. Kdy Sandra konečně pochopí, že je její *mladší* sestra? Odjakživa Alicii poučuje. Teď si hraje na světem protřelou ženskou. Ještě víc jí leze na nervy oslovení „Al“. Vždycky si vzpomene na skladbu Paula Simona, a tak se rozhodně vidět nechce.

„Pošlu ti seznam mailem,“ slibovala se smíchem Sandra.

Na Alicii padla únava. „Díky,“ procedila přes zatnuté zuby. *Ani se nebudu obtěžovat ho číst*, zapřísáhla se a ukončila hovor.

Druhý den ráno ji nejprve čekala dvouhodinovka, kdy maturantům vysvětlovala, co je to homeostáza, ale o přestávce se vrhla do akce a zavolala do nejvyhlášenějšího salonu ve městě, což byla zásadní změna oproti obvyklým pidikadeřnictvím na předměstí, kam chodí na trvalou staré babky a kde zhusta zkoušejí štěstí s bídou vyučené holky, které ji oslovují „slečno“. A měla štěstí. Nějaká zákaznice, objednaná v sobotu na jednáctou, termín odřekla, a tak si bez váhání volné místo rezervovala. Ze samého nadšení dočista zapomněla, že musí Matildu odvézt na balet. Uvědomila si to, až když zavěsila.

Můžeš zítra M. dopravit na balet a zase zpátky? napsala Hughovi textovku. *Jsem na 11 objednaná ke kadeřnici.*

Odověděl dřív, než zazvonilo na konec přestávky. *Promiň, ale nejde to. Jdeme s klukama na kriket.*

Já a pan Jones

Povzdechla si. Typické, pomyslela si zklamaně. Pád na první překážce. Zrovna se chystala rezignovat a schůzku v salonu zrušit (Možná je to tak lepší. K čemu potřebuje nový účes? Sandra by se jí stejně jenom posmívala.), když vtom mobil zabzučel podruhé. *Zeptám se Charlieho. Třeba nám helfne. Pa, Hugh. x*

Vypadalo to jako znamení. Alicie, *měla* bys do toho jít. Fajn, půjde se nechat ostříhat. Vždyť každá cesta začíná prvním krokem.

Odpoledne dostala od Sandry slíbený seznam.

Výzva pro Alicii! stálo posměšně v řádku Předmět a Alicia cítila, jak ji odhodlání opouští. Otevřela zprávu a po dvacáté zalitovala, že si pustila pusu na špacír a svěřila se svojí sestře se svým plánem. Když už o tom musela s někým mluvit, měla to říct Hughovi, a ne své škodolibé sestře. Po rozhovoru se Sandrou nebyla z nějakého důvodu schopná se mu s tím svěřit, když se toho večera celý rozcuchaný a zarudlý vrátil z fitcentra. Co kdyby se jí taky vysmál? Připadala by si jako ta nejstrašnější devětatřicetiletá stará vykopávka na světě.

K čertu se vším! Podívat se na Sandřiny návrhy *nezname-ná*, že se do nich musím pustit, ujišťovala se v duchu. Rozhlédla se po prázdné třídě, kde opravovala sešity, a dala se do čtení:

Ahoj Al!

Tady máš DVACET VĚCÍ, KTERÉ BY ŽENA MĚLA STIH-NOUT PŘED ČTYŘICÍTKOU.

Ano, jasně, většinu z nich už mám za sebou, kdybys chtěla něco vědět. Hele, písni, jak jsi na tom – můžem porovnat výsledky!

S. x

Lucy Diamond

1. Řídit motorku.
2. Vidět pyramidy.
3. Bungee jumping.
4. Udělat něco, s čím by tvoje kamarádky (a sestra!) ne-souhlasily.
5. Nasadit manželkovi parohy.
6. Koupit si drahé prádlo. Ale fakt drahé! Mark & Spencer se nepočítá.
7. Dopřát si hříšný sex v Paříži.
8. Jet na nákupy do New Yorku.
9. Vykoupat se nahá v moři – nejlépe teplém. Mně se osvědčila pláž Coogee v Austrálii. (Lamanšský průliv se nepočítá a Severní moře taky ne.)
10. Koupit si sexuální hračku (a POUŽÍT JI!).
11. Jenom tak z legrace překročit povolenou rychlost v autě.
12. Cestovat sólo. Týdenní nákup v Tesku neplatí!
13. Koupit si drahý pleťový krém.
14. Vyzkoušet anální sex.

Stačilo zahlédnout slovo „anální“ a Alicia zprávu okamžitě zavřela. Ruka se jí chvěla. Prokristapána! Proč musí být její sestra tak... nechutná? Proč je tak posedlá sexem a nakupováním? Méně vkusnou sbírku nápadů ještě neviděla. Hnusí se jí, jen to čte.

Dobře, pokud si Sandra myslí, že je Alicia natolik zkažená, aby zavrhla svoje morální hodnoty a snížila se k tomuto druhu opovržením hodného a ubohého jednání, tak to se zatraceně plete. Hříšný sex v Paříži – no jasně! Sexuální hračky a lascivní prádlo. No s tím tak počítej! A co se týče bodu čtrnáct... Na ten se neodvážila ani pomyslet. Ne, nikdy! Ani za milion let!

Já a pan Jones

Přesto ze sestřina seznamu vyplývá jedna pozitivní věc. Její vlastní seznam najednou nevypadá tak znepokojivě. A komu záleží na tom, co si o něm myslí Sandra?

Během příštích čtyřiačtyřiceti hodin se staly dva zázraky. Sice malé, ale taky se počítají. Zaprvé: Hughův bratr Charlie ochotně odvezl Matildu na balet, a dokonce ji včas vyzvedl. Ještě překvapivější bylo, že když ji přivezl zpátky, nabídl se, že ji odveze i příští sobotu. „Aspoň strávím trochu času se svou neteří,“ okomentoval svoje počínání.

Alicia nebyla nijak nadšená – v minulosti dostatečně prokázal, jak je nespolehlivý – naprostý opak férového a důvěryhodného Hughha. „Díky, budu moc ráda,“ odpověděla opatrně.

„Mimochodem, dneska ti to sekne,“ dodal s úšklebkem a uznale hvízdal, takže zrudla až po kořínky čerstvě načesaných vlasů.

To byl ten další zázrak. Ne to obdivné hvízdnutí (ačkoliv v případě Alicie zaznělo poprvé v životě), ani ten druhý kompliment (i když upřímně řečeno i ten byl vzácný), ale samotný účes. Nejlepší, jaký kdy měla. Neustále se prohlížela v zrcadle a nakrucovala se na všechny strany, aby si dostatečně prohlédla rafinovaný střih. Líbilo se jí, jak delší pramínky mikáda střiženého pod bradu rámuji obličej a mají švih. Vzadu byly vlasy kratší a postupně sestříhané tak, aby odhalovaly krk. Bezděčně se ho dotýkala prsty a pochvalovala si, jak má najednou lehkou hlavu.

Nechala kadeřnici velké dýško. Nejradši by ji samou radostí objala, a málem se tak stalo. Ovládla se na poslední chvíli. Ze salonu vykročila plná elánu. Takhle to vypadá, když to člo-

věku sluší. Báječný pocit. Natolik báječný, že si ve svém oblíbeném butiku ve Wishes vybrala purpurové skleněné korále a novou kabelku. Zapomeňte na nákupy v New Yorku a hříchy páchané v Paříži! Právě teď Alicii připadá, že umí žít.

Charlie nebyl jediný, kdo ocenil její nový vzhled. „Páni, mami!“ vypískla Matilda. „Teď jsi celkem hezká.“

Nebylo to přesně to, co chtěla slyšet – osobně by pro začátek vynechala „teď“ a „celkem“ – ale o nadšení tryskajícím z dceřina hlasu nebylo pochyb. „Díky, zlato.“ Objala ji. „Jak bylo na baletu?“

„Celkem fajn,“ odpověděla. „Teda aspoň dokud strejda...“

Charlie si hlasitě odkašlal. „Asi bych měl jít, holky.“ Začal se ošívát a couval ke dveřím.

„Opravdu musíš?“ zeptala se Alicia. „Copak nezůstaneš ani na kafe? Můžeš si s námi dát oběd, jestli chceš. Hugh a kluci tu budou do půl hodiny.“

„Promiň, ale už musím běžet,“ vylouval se. „Musím ještě něco udělat a navštívit pár lidí a tak.“

Odešel a Matilda nakousnutou větu nedořekla, protože ji zaujaly matčiny nové korále. „Jé! Ty jsou pěkné! Můžu si je zítra půjčit, až půjdu k Florence na tu oslavu?“

„Děkuji za pochvalu, ale rozhodně ne.“ Alicia pohladila skleněné perly třpytící se na jejím krku. Spokojeně si prozpěvovala. Zmáčkla tlačítko kávovaru a připravila si šálek voňavého nápoje jenom pro sebe. Byl to malý luxus, který si obvykle nedopřávala. Třeba plánovaná změna k lepšímu bude nakonec zábava.

Kapitola třetí

Izzy Allertonová bydlela v Lyme Regis přesně čtyři týdny, a pořád nemohla uvěřit svému štěstí. Manchester se zdál být na míle daleko. Udělá za minulostí tlustou čáru a basta.

Zvláštní, jak vás poznamenají věci, od kterých byste to nejmíň čekali. Byla tady jenom jednou, ve svých sedmi letech, a strávila tu báječné prázdniny. Od té doby v sobě tuhle vzpomínku nosí jako talisman. Připomíná jí, že život nemusí vždycky stát za hovno. Protože zbytek jejího dětství měl do idylky daleko. Jako malá skončila v pěstounské péči, protože její matka trpěla schizofrenií a nemohla se o ni starat. Od čtyř let žila s babičkou. Byly to celkem šťastné roky, kdy se cítila v bezpečí, chtěná a opatrovaná. Pod školní uniformou nosila svetr, měla čisté boty a každý druhý večer se koupala.

Když bylo Izzy dvanáct a největší starosti jí dělaly uhry, obavy, jestli jí narostou prsa, a jaké to je líbat se s klukem, babička v zimě onemocněla. Dostala zánět pohlavního ústrojí a zemřela dřív, než si obě uvědomily, jak je její stav vážný. Za Izzy přišla do školy sociální pracovníce s unaveným obličejem

a prohlásila, že sama v bytě zůstat nemůže. V tu chvíli jako by se za jejím dětstvím zabouchly pomyslné dveře a nikdy se už neotevřely.

V době dospívání vystřídala řadu pěstounů a náhradních domovů, odkud často utíkala. Tak to šlo do jejích šestnácti, kdy byla schopná postavit se na vlastní nohy a rozhodovat o sobě sama. „Přeju ti v životě hodně štěstí,“ prohlásila sociální pracovnice beze špetky ironie a podala Izzy velký černý igelitový pytel, aby si do něj sbalila svoje věci, a dvacet babek. Tou dobou byla už její matka po smrti, předávkovala se, a co se otce týče... Izzy ani nevěděla, kdo to je.

Po celou tu dobu v sobě nosila jediné prázdniny strávené v Lyme. Byly pomyslným světýlkem v temnotě a vzdálenou nadějí. Tehdy poprvé viděla moře a byla na pláži. Milovala slunce a pocit svobody, který zakoušela celý týden. Stavěla hrady z písku a cachtala se v mělké vodě jen v kalhotkách a s kloboučkem na hlavě. K svačině jedla rybu s hranolky. Babička zatím pospávala v malém pokojíku v penzionu, který si pronajaly. *Až vyrostu, slíbila si, vrátím se sem a budu tady žít.*

Tohle přání si splnila o jednadvacet let později, když spolu se dvěma dcerkami utekla od svého mizerného života, minulého i současného, tam, kde je čeká lepší budoucnost. Pocit lehkosti a volnosti se vrátil v okamžiku, kdy vjela na M6 s kufrem nacpaným osobními věcmi a s vykulenými holčičkami na zadním sedadle. „Kam to jedeme, mami?“

Za lepším životem, broučku. Někam, kde nás Gary nenajde, a budeme od něho mít pokoj.

„Jedeme na nejkrásnější místo na celém světě,“ odpověděla v naději, že ji vzpomínky nezklamou.

Já a pan Jones

Svoboda ji zpočátku děsila. Vydat se na jižní pobřeží jen s číslem azylového domu pro ženy v kapse a vágním příslibem práce... Jo, tomu se říká riziko. Pořádné. Ale když je člověk zoufalý, prostě riskovat musí. Nebo snad ne? Musíte si hodit kostkou a doufat, že vám padne šestka. O čtyři týdny později si ještě netroufla jásat, ale měla takový pocit, že by jí nakonec mohly padnout šestky rovnou dvě.

Jenom se na ni podívejte! Žije v jedné z nejpěknějších částí země, holky začaly chodit do nedaleké školy a našly si kamarádky, a ji zaměstnávají dva nové pracovní úvazky – o sobotách a jeden večer v týdnu vyučuje balet a v poledne vypomáhá v kavárně na Broad Street. A úplně nejlepší ze všeho je, že tu není Gary.

Dlouho, dlouho se s nikým nezaplete, tím si byla jistá. Ke spokojenosti jí stačí servírovat starým dámám čaj a kafičko s mlékem a v zaprášené tělocvičně dívky v trikotech učit baletní přeskoky a taneční kroky. Je šťastná, když večer ukládá dcerky k spánku s vědomím, že jim nic nehrozí. Jsou jenom tři a tak to má být. Hodně si polepšily. Sama nevěřila, že může život chutnat tak sladce.

Jenže osud je někdy pěkněj zmetek. Hned příští sobotu, zrovna uprostřed dlouhých dopoledních baletních hodin, vkročil do sálu zarostlý světlomasý chlapík, který nutně potřeboval ostříhat (vypadá jako lev, blesklo jí hlavou), s těma nejdarebáčtějšíma modrýma očima, jaké kdy viděla. Ačkoliv vůbec nebyl její typ – měl na sobě uměle vyšisované džíny –, něco ji přimělo znovu se na něho podívat. A on jí pohled oplatil.

Dlouho na sebe fascinovaně zírali a pak se stalo něco zvláštního. Najednou jí bylo horko a srdce se jí rozbušilo.

Nakonec se jí podařilo sklopit oči. Propadala se hanbou a nic nechápala. *Izzy Allertonová, copak se nikdy nepoučíš?* Otočila se, aby zkontrolovala Hazel a Willow, které u stolku v rohu prodávaly bazarové trikoty a taneční sukýnky.

„Dělá to sedm liber padesát,“ říkala zrovna se vši vážností devítiletá Willow a Izzy se nadouvala hrdostí. Jsou to hodné holky. Ty se neztratíš. Stejně jako ona. A teď se postará, aby jejich mrňavým světem nic neotřásl. Rozhodně ne chlap.

„Jestli jste připravené, můžeme začít,“ oznámila třídě a dala si ruce v bok. Sexy blondáka ignorovala, přestože se snažil zachytit její pohled.

Žačky zapištěly vzrušením. Spěšně si zavazovaly cvičky a spínaly vlasy do culíků. Pospíchaly, aby se postavily co nejbliž svým kamarádkám. Izzy nedovolovala rodičům zůstat v tělocvičně a dívat se. V tom byla neoblomná. Zbytečně děti rozptylovali. Okatě vyčkávala, až odejdou. Vážila si toho, že může zastupovat svoji kamarádku Monique, učitelku tance z Manchesteru, po dobu mateřské dovolené, a byla odhodlaná dělat všechno přesně podle jejich instrukcí.

Blondák zřejmě neznal místní etiketu, protože usedl na židli přistavenou ke stěně. „Rodiče tu bohužel po dobu výuky být nesmějí,“ oznámila mu. „Na konci každého pololetí pořádáme vystoupení, kde můžete...“

„Jenže já nejsem rodič,“ skočil jí bujaře do řeči a jí naskočila husí kůže. „Co strejdové? Ti se dívat můžou?“

„Strejdo *Charlie*,“ zasyčela jedna ze žaček a na tvářích se jí objevily červené skvrny, jak se za chlapíka styděla. „Máš počkat *venku*! Copak ti to máma *neřekla*?“

Izzy se nenechala obměkčit. „Obávám se, že toto nařízení platí i pro strýčky. Willow, mohla bys pána doprovodit do šatny? Díky.“

Já a pan Jones

Všichni na něho zírali, až na nešťastnou neteř, která se tvářila, jako by si nejvíc přála, aby se okamžitě propadl do země. Izzy se otočila ke třídě a usmála se. „Dobré ráno všem! Tak se napřed zahřejeme.“ Willow zatím odváděla blondáka pryč.

Srovnat „strejdu Charlieho“ do latě nebylo tak snadné, jak Izzy doufala. Po hodině bez cavyků odstrčil stranou všechny hodné mamky, které se přišly zeptat na pokroky svých dcer, a vyhrkl: „Napadlo mě, jestli byste se mnou někdy nezašla na skleničku.“ Mamky v tu ránu mlčely jako zařezané.

Izzy jeho drzý přístup zaskočil. Dotčeně zrudla. Kdo si sakra myslí, že je? Balí ji před zraky rodičů jejich žáků a dělá tím pádem hlupáka nejen ze sebe, ale i z ní. A co huř. Izzy na sobě cítila tázavý pohled své dcery. Možná mezi nimi před hodinou přeskočila nepatrná jiskra, ale ostražitě světýlko v očích malé Willow ji okamžitě uhasilo.

Zaskřípala zuby a pokračovala s Rosiinou matkou v debatě o tom, jak jde její dceři *pas de chat*, jako by Charlie neprosl jedině slovo. Parchant jeden drzej. Cítila, jak se na ni kření, jako by spolu sdíleli soukromý vtíp. Tak to se plete.

Ale tak snadno se nevzdal. Počkal, až se konzultace chťiví rodiče rozejdou, a pak k ní zase vyrazil, tentokrát se zamklou neteří Matildou, která se krčila po jeho boku.

„Jenom jednu,“ přemlouval ji. „No tak. Něco mi říká, že spolu budem fantasticky vycházet.“

„Mami, mohla bych *já* dostat něco k pití?“ zeptala se Hazel a přerušila tím nepřijemný okamžik.

„Ano, broučku, samozřejmě. V tašce mám lahev s vodou,“ odpověděla Izzy a zpražila muže pohledem, který má

vyhrazený pro obzvlášť nezvedené předškoláky. „Podívejte se, pane, řeknu vám to jenom jednou. Nemám zájem,“ prohlásila na rovinu. „Nemám zájem o vás ani o jiného chlapa. A teď, kdybyste dovolil, si půjdu po svém. Jasně? Jsem v práci. Ahoj, Matildo, uvidíme se příští týden.“

Teď bylo na Matildě, aby si strejdu odvedla. Musí se jí připsat ke cti, že se snažila. Bohužel s ním ani nehnula. „Ale já nejsem ledajaký chlap,“ odpověděl se smrtelně vážnou tváří. „Jsem Charlie Jones a vy jste... úžasná.“

Od jiného by to znělo trapně, ale tomuhle suverénovi přidávalo jeho sebevědomí na přitažlivosti. Soudě podle kolektivně zdviženého obočí a zvýšené pozornosti ze strany baletních matek, vyskytujících se v těsné blízkosti, bylo zřejmé, že není sama, kdo si to myslí.

„Je mi líto,“ pronesla rázně a přísně se mu zahleděla do modrých očí. Možná vypadá jako filigránová panenka, ale tenhle frajer by měl vědět, že se pod křehkou slupkou skrývá ocelové jádro. Nějaký kluk z Dorsetu na ni nemá. Pak se energicky rozhlédla kolem sebe a usmála se na matku Belly Hardcastleové, aby dala jasně najevo, že diskuze je u konce. „Paní Hardcastleová, chtěla jste se mnou mluvit?“

Ukázalo se, že Charlie Jones patří k těm osobám, které nechápou význam slova „ne“. Příští týden se objevil ve stejnou dobu, tentokrát vyzbrojený kyticí červených tulipánů, které jí po příchodu podal. „Slibuji, že nebudu vyrušovat.“ Usmál se a v koutcích očí mu naskočily vějířky vrásek. „Nejsem úchyl ani stalker. Jenom mám takovej pocit, že jsme se hledali. Že to takhle mělo být.“

„Prosím tě, strejdo Charlie, přestaň mě ztrapňovat!“ vy-

Já a pan Jones

křikla zoufale Matilda a nešťastně se ušklíbla na svoji kamarádku.

„Chce se mi požádat o totéž,“ odpověděla suše Izzy. Ignorovala květiny i záblesk v jeho očích.

Na konci hodiny byl zpátky s košíčkem jahod, které jí nabízel jako hrst vzácných drahokamů. „Pro případ, že byste měla hlad.“ Obřadně jí košíček podával. „A kdybyste měla žízeň, tak bysme mohli...“

„Už je to tady zase,“ zamumlala jedna z matek. Začíná se to zvrhávat v telenovelu.

Izzy košíček přijala. „Děkuji vám.“ Snažila se zachovat dekorum.

„Mňam!“ Hazel se vrhla na jahody, vybrala si tu největší a strčila ji do pusy.

„A kdybyste měla žízeň...“, opakoval vytrvale Charlie a významně povytáhl obočí.

„Nemám,“ odsekla. „Promiňte.“

Pantomimicky jí ukázal, jak ho svými slovy zdrtila. Svěsil hlavu i ramena a zatvářil se zničeně. Je vážně sexy. Neubráníla se provinilému zachvění.

Matilda ho zatahala za ruku. „Pojď už, strejdo Charlie. Přestaň, nebo to povím mámě.“

„Ale...“, spustila Izzy dřív, než se stačila ovládnout. Sakra, nakonec ji dostal! „Později bych žízeň mít mohla a moje dcery taky.“

O dětech se zmínila schválně. S napětím vyčkávala na jeho reakci. Zakřenil se. „Tohle už vypadá na party.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou, „žádná party. Zaskočíme si do Pilot Boat a pak odvezu holky na svačinu. Berte, nebo nechte být.“

„Beru,“ přisvědčil bez váhání.

„Takže v pět,“ oznámila mu. Doufala, že nebude svého rozhodnutí litovat. V pět odpoledne se přece nemůže nic stát. Všude je světlo a spousta lidí a holky jí budou dělat gardedámy. Mimoto jí nemá dcery kdo pohlídat. Paní Murrayová z vedlejšího bytu na ně dohlíží ve středu večer, když má lekci s dospělými začátečníky – ale to je práce. Tomu její sousedka, zdravotní sestra v penzi, rozumí a oceňuje to. Ale Izzy si není jistá, jestli by chápala potřebu zajít si na skleničku s cizím dotěrným mužem. Paní Murrayová se už zajímala, jestli v budoucnu počítá s „pán-
skými návštěvami“. Dala jí jasně na vědomí, že ne. „Takhle jsem spokojenější,“ prohlásila tehdy a myslela to vážně.

Vždyť o nic nejde. Nic se nestane. Vůbec nic.

„Proč tam musíme hned jít?“ dožadovala se Willow vysvětlení. „Nebude náhodou brzy svačina?“

„Půjdeme na pláž?“ zeptala se s nadějí v hlase sedmiletá Hazel. Do pobřeží se zamilovala v okamžiku, kdy na ně prvně pohlédla, a surfování vyloženě propadla. Dokonce začala loutit, aby jí Izzy koupila neopren a ona mohla do vody bez ohledu na počasí. Izzy jí přinesla z charitního obchodu knížku o zvířatech, která tu žijí, a Hazel jim od té doby dychtivě ukazuje rybařící racky, kraby poustevníky a červy žijící v písku.

„Ne, na pláž nepůjdeme,“ odpověděla opatrně, „a svačinu si dáme, až přijdeme domů,“ dodala pro Willow, která pedantsky trvala na tom, aby se všechno odehrávalo tak, jak má. „Zastavíme se tam tak na půl hodiny, protože na nás čeká nový kamarád.“

„*Proboha*,“ zasténala znechuceně Hazel, přestože jí Izzy neustále opakuje, aby to nedělala. „Bude tam ten chlap, co ti dneska přinesl jahody, že? Ten trapnej.“

Já a pan Jones

„Nebude, mami, že ne?“ Willowin hlas vystoupal o tři tóny výš a tmavé oči propalovaly Izzy pohledem plným obav.

Izzy zaváhala. Jahody, tulipány a šibalský úsměv... Tak málo stačí, aby ocel začala tát. A předsevzetí: *Nikdy víc!* šlo k čertu. Je holt měkká. „Vždyť o nic nejde,“ chlácholila je rozpačitě. „Jenom se napijeme. Co si dáte? Limču, nebo šumivou oranžádu?“

„Oranžádu!“ vypálila Hazel a povážlivě rychle se zvedla. „Myslíš, že nám přinese další jahody? Byly moc dobré.“

„Já si nic nedám,“ prohlásila vzpurně Willow, založila si ruce a odvrátila se. „Nechci, aby mě bolelo břicho.“

Izzy si před ni přidrěpla. „Poslouchej, kotě,“ vzala její ruce do svých, „projevíme jenom trochu slušnosti, to je všechno. Jestli se nám nebude zamlouvat a začneme se nudit, jednoduše se s ním rozloučíme a půjdeme domů – jenom my tři. A víš, co budeme potom dělat?“

„Co?“ vydechla Hazel. „Péct čokoládové sušenky?“

„Něco lepšího.“ Izzy zběsile přemýšlela. Willow je napjata, musí se vytáhnout. „Až se vrátíme domů..., uděláme si pyžamový mejdan. Oblékneme se do pyžam, rozložíme gauč, seberem z postelí peřiny a zachumláme se do nich před telkou. Pustíme si nějaký film a budeme se cpát popcornem. A víš, co nás čeká pak?“

„Co?“ zajímalo obě holčičky.

„POLŠTÁŘOVÁ BITVA!“ vykřikla Izzy a rozčuchala dcerkám vlasy.

Hazel vypískla a zachichotala se. „Ne!“

Dokonce i Willow se usmála. „Mohly bychom zůstat doma a udělat to hned,“ navrhla.

Lucy Diamond

„JO!“ přidala se k ní Hazel a začala poskakovat. „Polštářová bitva! Polštářová bitva!“

„Ne, radši pojďme, protože jsem to slíbila. A co se slíbí, to se má splnit,“ přispěchala Izzy s výchovnou poučkou dřív, než se Hazel moc roz dovádí. „Dáme Charliemu šanci, co říkáte? Ale jestli nám poleze na nervy, tak tajné heslo zní ‚pyžamo‘. Chápete? Jakmile ho některá z nás řekne, vrátíme se domů a uděláme si mejdan. Platí?“

„Jo!“ vykřikly holky.

Izzy se usmála. Miluje je tak, až to bolí. Dobře si uvědomuje, jakou škodu Gary napáchal. Willow se bojí cizích lidí a v jakémkoliv kolektivu se drží stranou. Ostražitě se rozhlíží kolem sebe, dokud si není jistá, že se s klidem může přidat k ostatním. Hazel by naopak se všemi chtěla být nejlepší kamarádka. Příliš se snaží druhým zavděčit. Izzy toužila po jediném – zajistit jim bezstarostné dětství, aby mohly volně dýchat, bez zábran se smát a bavit se. Aby jim dětská nevinost vydržela co nejdéle. Nedovolí, aby jim někdo ublížil.

„Jdeme, holky,“ zavelela.

Když vstoupily do zahrádky u restaurace, Willow se držela po jejím boku. Charlie zabral stůl na slunném místě a mával na ně. „Dobrý večer všem,“ pozdravil a významně se usmál na obě děvčata. „Čau, dámy. Já jsem Charlie. A vy?“

Hazel se rozzářila. „Hazel,“ představila se. „Dobré odpoledne. Potom budeme mít mejdan. Jenom pro holky.“

Izzy ztuhla. Doufala, že se Charlie nepokusí na něj pozvat. Naštěstí k tomu nedošlo.

„Super,“ přikývl uznale. „A ty musíš být...?“ schválně se odmlčel a podíval se na Willow.

Já a pan Jones

Ale Hazel ještě neskončila. „Hrozně moc zvláštní,“ pro- nesla tajemně, „ale nesmím o tom mluvit, jinak bych nedo- stala šumivou oranžádu. Uděláme si takový večírek a vezme- me si na sebe něco legračního.“

„Aha,“ přikývl Charlie. „Takhle to je. Zní to skvěle.“ Usmál se na Willow. „Ahoj.“ Soustředěně si ji prohlížel. „Při- padá mi, že jsi o něco starší než moje neteř Matilda. Nech mě hádat. Je ti... deset?“

Holčička zavrtěla hlavou. Stále byla ve střehu.

„Promiň,“ kál se vesele Charlie. „Já vím, chlap se nemá ptát, kolik je vám let. Ale jestli ti není deset, tak ti musí být... třináct.“

Willow znovu zavrtěla hlavou, ale Izzy si byla jistá, že ne- patrně povytáhla koutky úst, jako by ji svým tipem potěšil.

„Dvacet devět?“ hádal Charlie. „*Třicet* určitě ne!“

Hazel se hihňala. „Je jí *devět*,“ prozradila. „A mně sedm.“

„Buď zticha, Hazel,“ zamumlala Willow a zle blýskla po sestře očima.

„Holky, to by stačilo!“ napomenula je Izzy. „Ještě jsem se nedostala ke slovu. Zdravím, Charlie. Tohle je Willow a tohle Hazel. Ráda vás zase vidím.“

Zakřenil se. „Já vás taky. Vypadáte líp než v tom trikotu.“ Ukázal na džínovou sukni a růžové triko, které si ve spěchu natáhla. „Chci tím říct...“ Zrudl.

Rozpaky mu slušely. „Díky,“ hlesla. „Co pijete?“

„Ne, kdepak. Pro pití dojdou já. Byl to můj nápad.“ Bles- kově se vzpamatoval. Ještěže tak! Izzy má v peněžence jenom pětku, ale hrdost by jí nikdy nedovolila to přiznat.

„Díky,“ usmála se. „Já si dám dvojku červeného, prosím, a holky... Co jste to chtěly? Šumivou oranžádu a limču?“

Lucy Diamond

„Jasnačka,“ rozzářila se Hazel. Willow se schválně odvrátila.

„Hned jsem zpátky,“ oznámil Charlie a zamířil k baru.

„Pyžamo, pyžamo, pyžamo,“ drmolila Willow, sotva zmižel z doslechu.

„Ale no tak, zlato,“ chlácholila dcerku Izzy a objala ji kolem ramen. „Pojď si sednout. Je v pohodě.“

„Ale říkalas...“

„Já vím, ale zatím jsme mu nedaly šanci. Jsme tu jen dvě minuty. Teď nemůžeme odejít.“

Hazel už seděla a spokojeně pohupovala nohama. „Je legrační,“ poznamenala. „Líbí se mi.“

„Mně ne,“ odsekla Willow.

„Dej mu šanci,“ naléhala Izzy. „Než se naděješ, budeme zpátky doma a v pyžamu. Něco ti povím, Willow. Když budeš hodná, můžeš vybrat film. Platí?“

Willow přikývla. „To je moje holčička.“

Později se ukázalo, že spásné heslo „pyžamo“ není vůbec třeba. S Charliem se bavily, jako už dlouho ne. Učil holky, jak cvrknout do pivního tácku tak, aby vyletěl do vzduchu, a zase ho chytit, a vyprávěl jim, jak zlobil, když byl ještě malý kluk. Dokonce se mu podařilo okouzlit Willow. Stačila mu k tomu zkamenělina, kterou vytáhl z kapsy. „Už jste na pláži hledaly fosílie?“ zeptal se a nechápavě zavrtěl hlavou, když odpověděly, že ne. „Škoda. Bude se vám to líbit. Najdou se tam moc pěkné kousky.“ Odmlčel se. „Víte co? Když jsem byl zhruba ve vašem věku, dostal jsem geologické kladívko. Můžu vám ho půjčit, jestli chcete.“

„Půjdete s námi?“ nadchla se okamžitě Hazel a prosebně na něho upřela hnědé oči.

Já a pan Jones

Charlie se podíval na Izzy. „Možná jo. Když bude maminka souhlasit...“

„Můžeme, mami? Můžeme?“ spustily obě holky s takovým nadšením, že Izzy neměla sílu odmítnout.

„Rozmyslím si to,“ slíbila nakonec. Schválně zvolila neurčitou odpověď. Ačkoliv se jí Charles líbil, věděla, že musí být opatrná, postupovat pomalu a nic neuspěchat. „Holky, asi bychom už měly jít,“ prohodila po chvíli.

Charlie už stačil obě uchvátit, dokonce i Willow, kterou právě naučil „střílet“ tak, že si strčíš prst do pusy a „mlaskneš“ tváří. (Úspěch byl o to větší, že Hazel to nedokázala, jenom Willow.) „Cooo? Už musíme?“ brblala.

„Musíme,“ přikývla Izzy. Hranice, hranice, znělo jí v hlavě. Jestli se v životě něco naučila, tak to, jak je důležitý pud sebezáchovy. „Díky, Charlie,“ prohlásila rázně a vstala.

„A... co třeba jindy?“ zeptal se s nadějí v očích.

Dcery na ni hleděly se stejnou naléhavostí. „To by bylo fajn,“ připustila, rozhodnutá se k ničemu nezavazovat, dokud si všechno pořádně nerozmyslí. „Ještě jednou díky. Brzy nashle.“

Víc z ní nedostane. Zatím.

Kapitola čtvrtá

CHCI MIMČO! – webovky, kde vám kamarádky poradí, jak
POČÍT, PŘEŽÍT TĚHOTENSTVÍ a MATEŘSTVÍ

Členské fórum > Snažím se otěhotnět > Nové vlákno

Předmět: nová členka

Postovala: EmmaJ35

Ahoj všichni!

Jsem tu nová, takže mě napadlo se nejdřív představit. Jmenuju se Emma a otěhotnět se pokouším devět měsíců. Začínám být posedlá počtem spermií a na manžela se vrhám, sotva mi začne ovulace. Jenže zatím nic.

Je mi 35 a cítím, že mi tikají biologické hodiny. Nemůžu si pomoci, ale pořád si lámou hlavu, jestli jsme nezačali moc pozdě, anebo jestli se mnou nebo s ním není něco v nepořádku. JSEM Z TOHO NA PRÁŠKY!

Kamarádky, které už děti mají, mě zahrnují zbytečnými radami typu: „Hlavně se uklidni! Jakmile na to přestaneš myslet, budeš těhotná raz dva.“ Jenže já na to NEDOKÁŽU přestat myslet. Nemůžu se uklidnit. Není to tak snadné.

Já a pan Jones

V práci je to hotová noční můra a od té doby, co manžel před dvěma měsíci přišel o zaměstnání (ano, těsně před Vánoce – báječné načasování!), jsem jediným živitelem já, takže jsem pod velkým tlakem. Jsem návrhářka interiérů, a kdysi mě tahle práce bavila. Ale poslední dobou ztrácím se zákaznky trpělivost. Dráždí mě, že se nedovedou rozhodnout, jaký si mají vybrat vypínač nebo tón barvy stěn. Váhají nad obyčejným vypínačem, proboha! V porovnání s marným snažením o miminko mi všechno připadá triviální.

A ABY TOHO NEBYLO MÁLO: Než manžel přišel o místo, měli jsme se stěhovat do nádherného domu – jako stvořeného pro rodinu! – ale na poslední chvíli (když už jsme měli všechno sbalené a vyřízené) prodávající zvedl cenu. Já bych do toho i přesto šla – ten dům jsem MILOVALA –, ale pak muže vyhodili z práce a museli jsme to vzdát.

Náš dům jsme přesto prodali. Tehdy nám to přišlo jako dobrý nápad, zato teď bydlíme v mrňavém pronajatém bytě se všemi našimi věcmi nacpanými v krabicích, a věřte mi, že mi to v otěhotnění nijak nepomáhá. David, můj manžel, je otrávený, protože si musí hledat nový džob, a pořád dokola mi opakuje, že si dítě stejně nemůžeme dovolit. POMÓOC!

Emma přestala ťukat do klávesnice a přečetla si, co napsala. Potom se zamračila a většinu toho zase smazala. Kdyby na fórum vyvěsila takhle patetickou tirádu, ostatní ženy by si myslely, že je zralá na cvokárnu. A možná by měly pravdu.

Jednou už jsem těhotná byla, pustila se znovu do psaní, tentokrát pomaleji, *ale...*

„Co to děláš?“ zeptal se jí v té chvíli David. Rozvaloval se na gauči, sledoval fotbal a navázel se do výroků rozhodčího.

Emma nadskočila úlekem. Úplně zapomněla, že tu je s ní. Cítila, jak se jí do tváří hrne krev, a spěšně mazala rozepsanou větu. Stačilo málo a podělila se o své největší tajemství s cizími lidmi na internetu, zatímco její muž o něm nemá ponětí. „Nic,“ odpověděla. Nechala v příspěvku jen úvodní představovací věty a odeslala ho.

Probírala se ostatními příspěvky v diskuzi. Nechtělo se jí opouštět svět žen, které jsou na tom jako ona. *Ovulační kalendáře - fungují? Polycystické vaječníky. Dieta podporující plodnost.* Někdo odstartoval nové vlákno s nadpisem DOBRÉ ZPRÁVY!!! Emma na odkaz klikla a otevřelo se před ní sdělení jakési ženy, která si říká BroodyMama37. Oznamovala, že po třech letech snažení, včetně tří IVF, čeká dvojčata. Hurá hurá! Následoval dlouhý seznam blahopřání, ale z většiny byla cítit špatně skrývaná závist nebo posedlost vlastní osobou.

Lil Miss: Mám radost za tebe – a doufám, že příště to budu já. Příští týden to mám dostat, tak si držím palce, abych sem mohla napsat stejně báječnou zprávu jako ty!

NicNac: Skvělá práce! Nemáš nějaký tip? *doufající smajlík*

BiddyWren: TY MÁŠ ŠTÍGRO! Jak ti je? Rozhodli jsme se, že taky zkusíme IVF, tak nám drž palce, ať to vyjde!

Z nějakého důvodu Emma cítila potřebu přidat se k jása-jícímu davu, jako by netečnost mohla zmařit její vlastní šanci na početí dítěte. *Gratuluju!* napsala. *Úžasná zpráva! Dobrá práce!*

Já a pan Jones

„Dobrá práce“, jo, to sedí. Jako by rození dětí byla zvláštní schopnost, kterou BroodyMama37 nějakým záhadným způsobem získala. Jako by k tomu byla třeba nějaká mimořádná dovednost nebo neuvěřitelný talent. Přitom je to jenom o štěstí. Chce to mít správné geny a být dostatečně mladá. Což je definice, která, jak se zdá, na Davida a Emmu zrovna nesedí. Vypadá to, že jsou zkrátka smolaři, každým dnem opotřebovanější a navíc geneticky prokletí.

„Fňuk, fňuk, fňuk,“ zabrblala si pro sebe a vypnula počítač. Tenhle pocit nesnáší – chmury a malomyslnost. To prostě nejsem já! Před pěti lety, když se s Davidem vzali, s ní byla sranda. Pořádala mejdany, s kamarády tančili až do svítání, bez váhání s Davidem skotačila v ložnici. A podívejte se na mě teď: bulím na netu před cizími lidmi a nechám se vtáhnout mezi další nešťastnice posedlé svojí dělohou. Pokaždé když na ulici zahlédla těhotnou ženu, chtělo se jí závistí brečet.

„GÓL! Je tam!“ hulákal David a zamával pěstmi ve vzduchu. Popadl lahev piva a vítězoslavně se napil. „Koukni na to, Em! Fantastická přihrávka!“

„Hmm,“ ucedila lhostejně. Na obrazovce se objímal chumel hráčů a tribuny řvaly nadšením. *Neboj se, Davide, chtělo se jí říct. Klidně si tu dřep a čum na pitomej fotbal. Starosti o peníze si budu dělat já. Zajímá tě vůbec, jestli utáhneme další hypotéku? Nebo jestli někdy najdeš novou práci? Popřípadě jestli budeme mít dítě? Jasně, nenech se rušit a užij si ten svůj mač.*

Ráno se probudila v šest, přestože byla sobota a mohla ještě spát. Převalila se na bok a chystala se znovu usnout,

když vtom se do hlavy vetřela naléhavá myšlenka a zburcovala tělo. Pozor, pozor! Začíná ovulace! Připravit na oplodňovací maraton!

Vmžiku se probrala. Bylo to stejné, jako když se na Štědrý den probudíte a víte, že vás čeká něco neobyčejného. Všechny buňky jejího těla se nachystaly k akci, děloha se chvěla očekáváním (dobrá – za předpokladu, že je něco takového fyzicky možné) a Emma cítila přívál radosti, když si představovala, jak její zbrusu nové vajíčko, schované uvnitř jejího těla, vyčkává, až bude probuzeno k životu. *Ahoj, vajíčko! Víím, že jsi tam. Prosím tě, proměň se v miminko. Hezoučké, tlustoučké, usměvavé. Moc tě prosím!*

Objala se pažemi a odolávala pokušení zatřást manželem. Všechno chce svůj čas, říkala si. Nemá cenu budit ho moc brzy. Byl by mrzutý a nedůtklivý. Musí si to perfektně načarovat.

Tiše sklouzla z postele a šla se vyčurat. Když míjela prádelník, všimla si, že na mobilu bliká červené světýlko, které značí novou textovku. Zůstala stát před koupelnou, aby si ji přečetla. Byla od Sally, nejlepší kamarádky z vysoké, která s manželem Paulem a dcerou Violet bydlí na druhé straně města. Zpráva byla odeslaná v pět čtyřicet pět. Uf! Jak se zdá, Violet pořád špatně spí.

Čauki, četla. Uvidíme se na oslavě naší V.?

Emma si povzddechla. Violet bude rok. Odpověď na pozvání schválně odkládala, protože nevěděla, co na to říct. Copak je to už rok, co se malá narodila, a Emmu a Sally to okamžitě vrhlo do úplně odlišných vesmírů? Vlastně se to zdá být mnohem déle. Emma se *snažila* kvůli své kamarádce šílet štěstím. Věnovala se jí víc než dřív a zahrnovala ji po-

Já a pan Jones

zorností v naději, že se jí povede překlenout propast, která se mezi nimi zčistajasna objevila. Jenže to nestačilo. Sally přešla přes pomyslný most a ocitla se na opačné straně, kde vládou horory o porodech a kojení, kde se v noci nespí kvůli prořezávajícím se zoubkům a všude se tahají tašky s plenami. Sallyin život zcela ovládl růžolící tyran, který věčně řval, smrděl nebo se něčeho dožadoval.

Ale nepostihlo to jenom Sally. Spadly do toho skoro všechny jejich kamarádky. Břicha se nadouvala a telefonní rozhovory zhusta začínaly zlověstným: „Mám pro tebe novinku.“ V poštovní schránce přistávala oznámení s mrňavými chodidly, zvěstující příchod Fiory, Alfieho nebo Loly. Divoké noci a bujaré mejdany se starou partou, kdy se dům otrásal v základech, se staly minulostí. Dnes ji spíš někdo pozve na křtiny nebo na rodinný nedělní oběd spojený s předváděním *mimořádně* šikovného batolete. Nuda na druhou. Všechny holky najednou zajímá ochrana památek a historicky cenných míst. Odkaz našich předků je přece nutné zachovat pro budoucí generace. Chodí jim balíčky z Mimibazaru a vyměňují si poznatky na téma odsávací pumpy a bavlněné plenky. Emma cítila, že s nimi přestává mít cokoli společného a že se nemají o čem bavit. Zůstala stát stranou. Je pozadu. Copak se z ní stala špatná kamarádka nebo zlá osoba jenom proto, že na ně příšerně žárlí?

„Kdybys věděla, jak ti závidím, že: můžeš nosit upnuté džíny; o víkendech si přispat; jet na parádní dovolenou,“ vzdychaly kamarádky během uplynulých měsíců. „Víš, co bych dala za to, kdybych: byla zase hubená; aspoň jednou se mohla pořádně vyspat; vyjet si někam do zahraničí?“

Jenže Emma si jako šťastlivec nepřipadala. Ani trochu.

Nevadily by jí probdělé noci ani mišelinka v pase. Dokonce ani kdyby do smrti nesedla do letadla. Jen kdyby mohla chovat svoje vlastní dítě, tisknout k sobě křehké naducané tělíčko a mazlit se s voňavou hlavičkou. To kamarádky mají štěstí – ne ona! Nejnovější přírůstek, Poppy, dceru Mika a Sary, dokonce ještě ani neviděla. Bála se, že kdyby si ji musela pochovat a rozplývat se nad ní, normálně by se rozbřečela.

Kdy přijde na řadu ona s Davidem? Kdy?

Popotáhla nosem. Hlavně se nevzdávat! Seber se, Emmo! O tomto víkendu se může všechno obrátit k lepšímu a za pár týdnů se možná pochlubíš vlastní dobrou zprávou. *Musím ti něco říct!* A za několik měsíců rozešleš oznámení s mrňavými chodidly a začneš se vyptávat na kočárky. Však to zvládneme. *Povede se to!*

Promiň, Sal, odepsala nakonec. Je mi nějak mizerně a nechci vás všechny nakazit. Věřím, že si to V. užije a vy s ní! Brzy to doženeme. Pa! xxx

A je to. Odesláno. Chvilí ji trápil pocit viny, dokud sama sebe nepřesvědčila, že jednou se Sally omluví za to, že s ní tenhle rok moc nebyla a neutužovala jejich přátelství. *Promiň, že jsem se chovala jako pitomec, když byla Violet malá,* řekne jí. *Žárlila jsem na tebe, protože jsi měla něco, co jsem chtěla taky.*

A Sally ji obejmě (protože umí odpouštět) a prohlásí: *Na to se vykašli, zlato. Já tě chápu. Byla bych na tom stejně.* Potom se zamilovaně podívají na svůj potěr (houf batolat a mimin, představovala si Emma a zkřížila prsty pro štěstí) a potom zpátky na sebe. Budou si rozumět mnohem líp než předtím a všechno bude zase v pořádku.

Všechno bude zase v pořádku.

Já a pan Jones

V obývacíku popíjela čaj a dívala se, jak nad ulicemi města vychází slunce. Potom se vplížila zpátky do postele. Půl osmé. Startuje oplodňovací maraton!

V břicho se jí třepotali motýli a zachvátilo ji vzrušení. Položila se na bok a pohlédla na manžela, který vedle ní hlasitě odfukoval. Bude z něho báječný táta, to už věděla. David je sportovní typ – vysoký a urostlý. Představovala si, jak na širokých ramenou nese prcka – jejich prcka! Řádí s ním, hrají na zahradě fotbal, pomáhá mu vyrobit přáníčko ke Dni matek a připravit snídani do postele.

Sledovala, jak se mu nepatrně zachvívají víčka – něco se mu zdá – a usmála se. Málokdy ho vidí odpočívat, protože je to ten nejenergičtější člověk, jakého zná. Pořád chce být někde venku a něčím se zabývat. Samozřejmě mu to nikdy neřekla, ale připomíná jí temperamentního psa, který potřebuje každodenní dlouhé venčení. David taky nevydrží doma. Musí někde vypustit páru. Běhá kolem Victoria parku. Každý čtvrtek večer hraje s klukama fotbal, v bazénu na Dean Lane plave motýlka...

Jenže poslední dobou ztrácí o sport zájem. Co přišel o práci, jako by ho postihla podivná strnulost. Netečnost, která z něho vysála všechnu energii a nadšení, zamkla ho v bytě a přikovala k televizi. To není dobré znamení. Bála se, aby nepropadl depresi.

Soucítila s ním. Přitulila se blíž a položila paži na jeho teplé spící tělo. Má za sebou několik těžkých měsíců. Dozvěděl se, že je nadbytečný, a zle to zacloumalo s jeho sebevědomím. Od té doby to s ním jde z kopce. Není divu, že se stáhl do sebe. Musí ho neustále povzbuzovat a připomínat mu, že

Lucy Diamond

ho pořád miluje a chce ho, přestože svět architektury o něj momentálně nestojí.

Zlehka mu přejela dlaní po hrudi a přitiskla se k němu. *Vzmuž se, vajíčko, a připrav se na vpád!*

David se zavrtěl a něco zabručel. Emma sebrala odvalu a klouzala dlaní až k jeho boku. David sebou podrážděně trhl a prudce otevřel oči. „Krucí, Emmo! Já spím,“ zavrčel, odstrčil její ruku a odvalil se.

Dech se jí zadržel v krku a do očí vhrkly slzy. Schoulila se na svoji půlku postele a naslouchala tikání hodin, zvukům probouzejícího se města a bušení svého zklamaného srdce.

Už nestojí ani o ni. Jak ho má vytáhnout z té jeho skořápky a zase probudit k životu?

Bezmocně se dívala, jak spí. Její ovulace právě vrcholí. Teď má nejvyšší šanci otěhotnět. Přece neztratí další měsíc! Už nevydrží dál žít s prázdnou dělohou a duší. *Ne, já se nevzdám, předsevzala si bojovně. Ani náhodou.*

„Omlouvám se za to ráno,“ zamumlal o hodinu později, když se konečně vysoukal z peřiny. Na tváři měl obtisknutý polštář, vlasy mu trčely do všech stran a bylo na něm cosi neodolatelně zranitelného. Ale pak se poškrábal v rozkroku a kouzlo se rozplynulo. „Špatně jsem spal.“

„Nic se neděje,“ prohodila vesele. *Nesmím z toho dělat AFÉRU.* Na Chci mimčo! píšou, že věčné žvanění o početí chlapům znechucuje sex. „Dáš si kafe?“

„Jo.“ Nalila mu ho, osladila a zamíchala. Opíral se rukou o kliku. „Trochu mi dělá starost, co nám táta zítra řekne.“

„Proč?“ Podala mu hrnek, z něhož se kouřilo. „Na.“

„Když mi volal, znělo to divně. Povídal, že mi musí říct

Já a pan Jones

něco důležitého. Pořád na to musím myslet..." Odmilka, která následovala, byla víc než výmluvná: rakovina, srdeční choroba, poslední měsíce života. Neboli: krevní testy, nemocnice, sbohem.

„Podle mě jsou vaši v pohodě,“ chlácholila ho Emma. „Nic jim není. Ani jednomu.“ Byla to pravda. Davidovi rodiče vypadali v kondici a přetékali činorodostí. Po celý rok provozovali svůj penzion, aniž by potřebovali někoho na výpomoc. Vzpomněla si na svoje rodiče, kteří žijí ve Skotsku. Ti přijali stáří jako porážku, se kterou se ochotně smířili. Rezignovali na dřívější aktivity, jakoby se celí scvrkli a jejich zájmy se omezily na péči o vykuleného kokršpaněla a sledování televize.

Prohrábl si vlasy. „To doufám. Další špatné zprávy bych už neunesl, Em.“

Přistoupila k němu, něžně mu vzala hrnek z rukou, postavila ho na stůl a láskyplně manžela objala. „Neboj se,“ zašepkala do jeho hrudi. Ještě byl příjemně vyhrátý z postele. „Zase bude dobře. Já to vím.“

Mulberry House byl velký statek v klidné části vesnice Loveday dole v Dorsetu. Když byli David a jeho bráchové malí, Jonesovi chovali slepice, dva poníky a kozu, a podle Davida nechyběly ani opečovávané záhony se zeleninou. Stál tu ovocný sad i ohrada pro koně, to vše obklopené malebnými zelenými kopci, lesy a samotnou zahradou, která po celý rok hrála všemi barvami a byla Eddieho pýchou a radostí.

Jestli se dá věřit

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!